Şaka

— Varlık vergisi vermiyen kadınları temizlik işlerinde kullanacaklarmış!..
— Silip süpürmesini iyi bildikleri için mi?..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Taarruz hangi istikamette inkişaf ediyor?
— Bilmem.. daha karavana borusu çalmadı!.

MÜDAFAA SİLÂHI

— Sen eskiden köpek taşımazdın!..
— Ne yapayım, borçlarım çoğaldı!..

DEMİRYOLUNA YAKIN KIRLARDA..

İnek — Gözlerime bir hal oldu galiba, ortalığı küçük görmeğe başladım.

Erkek — Ne de olsa kış geceleri daha güzel sevgilim.
Kadın — Mehtabı parlak diye mi?.
Erkek — Hayır, geceleri uzun diye!..

Hasta — Harareti 40 derece olan hastaları da buraya yerleştirecek olursanız sıcaktan patlarız yahu!.

Giove Heykeli — Beni kolsuz yaratan şu heykeltraşa ne kadar küfretsem yeridir.

ALIŞKANLIK

Kaleci vitrini temizliyor..

— Nişanlım şeker yüzünden öldü!..
— Vah, vah.. zehirlendi mi?.
— Hayır.. yeni fiyatları duyunca sektei kalpten gitti..

Kadın — Epeydir parka gelmiyordum, meğer bir heykel daha dikilmiş!..

Sene 3 : Cilt 5 No. 117 FİYATI 10 KURUŞ. Perşembe 4 Şubat 1943

SAHİBİ :
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARI
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
600, Altı aylığı 300 kuruştur.

✲ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✲

YENİ BİLMECELER

Mişon — Baba, bir varmış, bir yokmuş, nedir o bil!..
Salamon — Bizim Apartamanlarla Mağazalar!..

— Bu gömleği sana tam kırk beş liraya aldım kocacığım!.
— Tevekkeli değil, bir türlü iki yakam bir araya gelmiyor!..

AKLA KARAYA DAİR...

KARAYA ak, aka kara demek inatçılık veya terslik alâmeti sayılır. Fakat her tarafın bembeyaz karla örtüldüğü mevsime ak kış demek lâzım geldiği halde karakış diyoruz. İnsanı akla karayı seçmekten âciz bir hale sokan bu kar gözlerimizi mi karartıyor ?

Hayır. Karakışın karası manevî bir renktir. Soğuğun çokluğunu, havanın berbatlığını ifade eder. İnsanlar için de böyle değil mi ? Ne bembeyaz yüzlü adamlar için «yüzü kara» diyoruz. Alnının kara yazısından bahseden bir talisizin saçlarile kaşları arasında, sık ve siyah satırlarla yazılmış bir makale mi vardır ? Hele kapısını bir türlü kapatamadığımız şu kara borsanın binasını kim görmüş te renginin kara olduğunu anlamış ? Matemi olan insanlar için güneşin altın ışıklarile parıl parıl parlıyan bir gün, kara bir gündür. Buna mukabil yüzü simsiyah bir zenci, mahkemede beraet kazanırsa, davasından yüzünün akile çıkmış olur. Nice kadınlar vardır ki, manikürlü tırnakları ve elleri tertemiz, bembeyaz olduğu halde, on parmağında on kara, dedikodu yapar ve iftira atarlar. Kızıl toprakta gezenler için toprak kızıla çalan bir renktedir; Maazallah içine gömülenler için kara toprak olur.

Tanrı cümlemizi kara kıştan, kara yüzden, kara borsadan, kara günden, kara parmak ve kara topraktan esirgesin, âmin !

HAFTANIN ŞAKASI

ALIŞMAK MESELESİ

VARLIK vergisi vermiyen milyonerlerden bazıları ağlıyor ve yemin ediyorlardı :

— Vallahi on param yok. İnanmazsan ceplerime bak. Eve gel, her tarafı ara : Koltukları, kanepeleri kaldır, dolapları aç, torbaları karıştır, bacanın içini yokla, metelik bulamazsın.

Fakat bunlar Aşkale'ye sevkedilmek üzere Moda kampına götürülünce, hemen :

— Vereceğim !

Dediler ve derhal yüz binlerce lira ödediler. Demek Varlık Vergisi kanunundaki cezaları kuru gürültü sanıyor, tatbik edileceğine inanmıyorlarmış. Son dakikada işin şakası olmadığını anlayınca kesenin ağzını açtılar.

Bunlara sormalı :

— Hani on paranız yoktu ? Bu yüz binlerce lirayı nereden bulduNuz ?

«Borç aldım» diyemezler. Bu zamanda borç almak ölüden kan almak kadar zor...

«Define buldum» diyemezler. Onlar zaten memlekette kimseye define bırakmamışlardı. Hem define öyle iki sante bulunmaz. İzin lâzım, kazma lâzım, kazı lâzım.

«Bizim Rebeka mutfağın rafına, örtünün altına birkaç yüz bin lira koymuş, unutmuş. Sonradan hatırıma geldi» diyemezler. İnsan adını unutur da parasını unutmaz.

Bir tek cevapları kalıyor : «Biz hep almağa alıştık, vermeğe alışmadık !»

İşte sözün doğrusu. Alış veriş denilen muamelede onlar hep alırlar : İzin alırlar, mal alırlar, pay alırlar, kâr alırlar, apartıman alırlar, yaşamaktan zevk alırlar. Biz hep veririz: Ruhsat veririz, para veririz, yüz veririz, hudutlarda can veririz.

Bu sefer onlar para verirken biz de birbirimize «boş ver !» der, geçeriz.

NEDEN İNİP KALKIYOR ?

ALTIN, barometrenin cıvası gibi alçalıp yükseliyor. Zaten şimdi servet denilen nimet te cıva gibi yakalanmaz bir hale geldi. Üstüne parmak dokundu mu bin parçaya ayrılıyor, oraya buraya kaçıyor.

Altının böyle her gün inip kalkmasına başka bir mâna da verilebilir. Son günlerde altın fazla kıymetlenmiş, fazla şişmanlamıştı. Zayıflamak için jimnastik yapıyor galiba !

SOYGUNCULUK

KONUŞUYORLARDI :

— Azizim, cebimde seksen dokuz lira vardı. Beyoğluna çıktım. Gömlek filân aldım. İşte bütün alabildiğim, şu gördüğün küçücük paket. Cebimde iki liracık kaldı. Bu ne soygunculuk !

— İki lira kaldığına da şükret.

— Neden ?

— Hikâyeyi bilmiyor musun ? Bir adam seyahat ediyormuş. Ormandan geçerken önüne haydutlar çıkmış, nesi var, nesi yoksa almış, yalnız üstünde bir gömlek bırakmışlar. Zavallı adam böyle yarı çıplak yoluna devam ederken silâhlı ve korkunç bir hayduda daha raslamış ve tahmin etmiş ki, bu, demin kendisini soyan haydutların reisidir. Yanaşakla anlatmış : «Aman efendim, biraz evvel sizin adamlarınız beni böyle soyup soğana çevirdiler. Kuzum, emir buyurun da aldıklarını geri versinler. Herif şöyle demiş : «Seni soyan benim adamlarım değildir. Onlar olsaydı sende bu gömleği de bırakmazlardı !»

Server Bedi

BALOMUZA HAZIRLIK !...

Basın balosunu hazırlamak için Hakkı Tarık Us birkaç muharrir arkadaşı çağırarak bir komite yaptı. Orada biz de bulunduk. Müzakere zaptını neşrediyoruz :

TARIK US — Arkadaşlar... Bu sene balomuzun neş'eli geçmesine her senekinden fazla gayret etmeğe mecburuz. Çünkü davetlilerimizden çoğu varlık vergisi ödemiş kimselerdir.

HLİL LÜTFİ — Bende neşe kaldı mı ki, başkalarına vereceğim ? Tam elli bin lira ödedim.

TARIK US — Ödeyebildin ya, Allaha şükret. Gözünün önüne Aşkale yolcularını getirirsin, keyfin yerine gelir. Biz davetlilerimizi eğlendirmeğe bakalım.

DOĞAN NADİ — Aksi gibi Felek de Hindistana gitti. Burada olsaydı baloda Nasrettin Hoca fıkraları anlatırdı.

ULUNAY — Ondan kolay ne var ? Ben de anlatırım.

BURHAN CAHİT — Ben de !

YUSUF ZİYA — Ben de !

VALÂ NURETTİN — Ben de !

HİKMET FERİDUN — Ben de !

ULUNAY — Hoca merhum bir gün...

— **Çocuklar, dün gece babam ile annem kavga ettiler.**

— **Evet, annei bugün gördük, arkasında yeni bir manto vardı.**

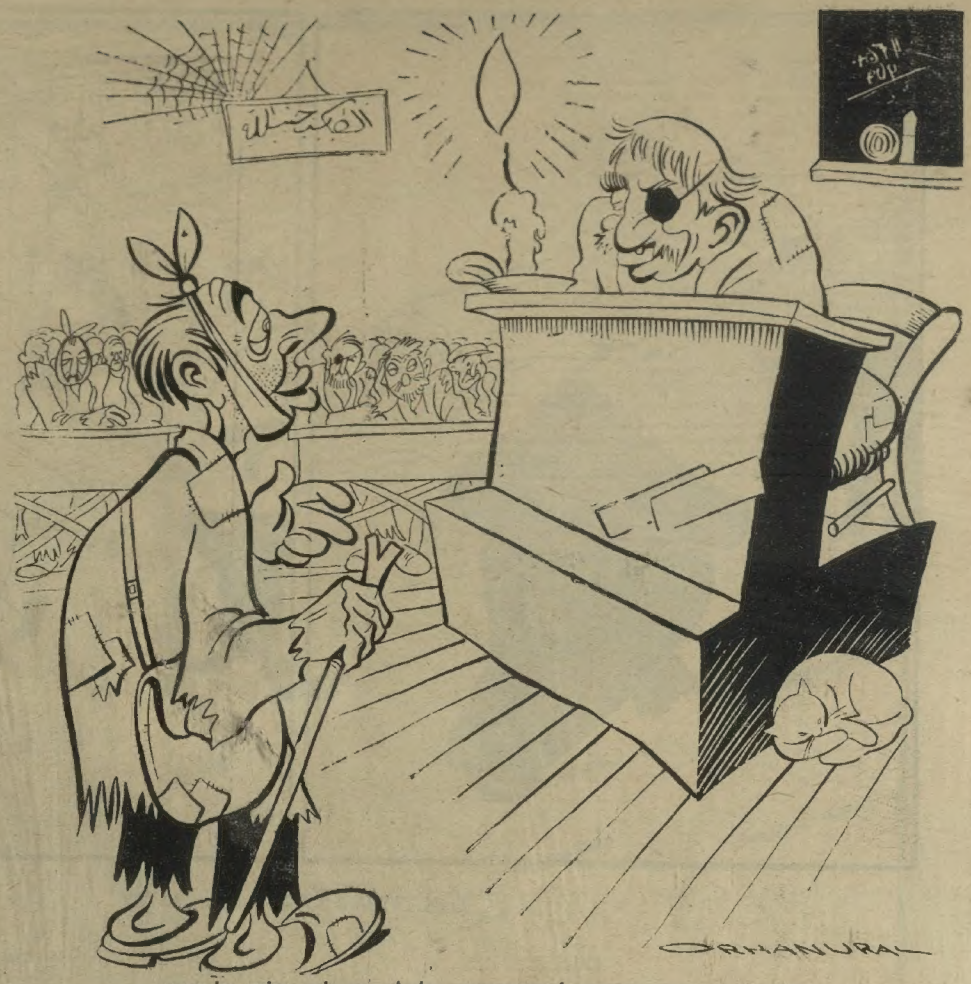

POLİS BİR DİLENCİLİK MEKTEBİ MEYDANA ÇIKARDI.

(Gazeteler)

Öğretmen — Bu meslekte üstat olduğunu söylüyorsun, ne ile ispat edersin bakalım?.
Dilenci — Tapu senetlermile!..

TARIK US — Daha balo başlamadı, Refi Cevat... Hem orada hikâye dinlenmez.

AHMET EMİN — Ben Amerika hatıralarımı anlatırım.

ABİDİN DAVER — Ben de denizaltılara dair bir konferans veririm.

ORHAN SEYFİ — Propaganda mitingi değil o, balo, balo !

HALİL LÜTFİ — Bal mı o? Zehir, zehir !..

TARIK US — Rica ederim, arkadaşlar...

BALTACIOĞLU — En doğrusu canlı karagöz oynatmaktır. Hakikî Türk tiyatrosu budur.

YUSUF ZİYA — Siz Karagöz olur musunuz üstat ?

BALTACIOĞLU — Ben Hacivat olurum.

YUSUF ZİYA — Ben de Karagöz olur, zatâlînizi pataklarım. Millî tiyatro nasıl olurmuş, anlarsınız ! 53

BALTACIOĞLU — Hızlı vurmazsanız razıyım.

YUSUF ZİYA — Artık o benim bileceğim iş.

PEYAMİ SAFA — Kavga mı var ? Ben de girerim !

YUSUF ZİYA — Öyle ise ben yokum.

BALTACIOĞLU — Benden de paso !

TARIK US — Karagöz fena fikir değil... Fakat Peyami Safa karışmasın. Yıkar perdeyi, eyler viran... O rejisör olsun !

AHMET EMİN — Ben de Beberuhi olurum.

İZZET MELİH — Ben çengi oynarım.

ÖMER RIZA — Ben maval okurum.

NİZAMETTİN NAZİF — Ben Deli Bekir olurum.

CELÂLETTİN EZİNE — Ben Narçın Bey olurum.

ALİ NACİ KARACAN — Ben keten helvacı...

HALİL LÜTFİ — Ben de bazirgân !

TARIK US — Mükemmel... Herkes vazifesini biliyor... Şimdi piyesi tayin edelim.

BALTACIOĞLU (Fırlıyarak) — Piyes mi ? Benim piyeslerim var : Kafa Tamircisi... Andaval Palas... Enayi Pilâkisi... İşkembei Kübra... Bergson Davulcu... Hamhum şaralop... Mavera Yolcuları... Şopenhaver Zurna Çalıyor...

TARIK US — En iyisi hangisidir efendim ?

BALTACIOĞLU — Hepsi biribirinden güzeldir, hepsi dâhiyane !

TARIK US — Peki efendim amma hepsini birden mi oynıyalım ?

BALTACIOĞLU — Doğrusu odur.

ULUNAY — Yok canım... Yalnız «Kafa Tamircisi» oynansın, yetişir.

—Arkası 9 uncu sahifede—

TOKATLİYANDAN AŞKALEYE

Dün... Bu gün..

VURGUNCULAR!...

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

Vurguncular!.. Yüreğiniz geniş olsun,
Yine para toplarsınız, çok iş olsun!..
Aldırmayın; bu uzun el varken sizde,
Halkın durur paraları cebinizde!..
Yüreğiniz geniş olsun,
Vurguncular!.. Geçmiş olsun.

★

Biliyoruz; yine bizi soyarsınız:
Milyonları kasanıza koyarsınız!..
İçinizden diyorsunuz: «Ucuz malı,
«Eskisinden pahalıya yutturmalı:
«Olsun yüzde bin kârımız,
«Böyle çıkar zararımız!..»

★

Ey açık göz vurguncular!.. Pazar ola;
Paranızı kapattınız bütün mala,
Gizli gizli depoları doldurdunuz.
Maksadınız: Piyasadan alıp ucuz,
Bize yüksek yutturmaktı,
Fakat kanun sizi yaktı!..

★

Benzediniz hep Marmara çirasına;
Tuz ekildi kalbinizin yarasına!.
Fakir halkın lokmasını yer misiniz?..
Milleti aç bıraktınız: Tuttuk pehriz,
Beş liraya aldık yağı;
Bu, tuzaktır en bayağı!..

★

Yaptığınız ihanettir bu millete:
Para için katlandınız her zillete,
Halktan çalıp, doldurdunuz kasanızı!..
Zevk ettiniz, süsliyerek masanızı:
Vur, patlasın; çal, oynasın!..
Size nasıl kan kaynasın?..

★

Sizi nasıl tanıyalım vatandaş biz:
Bu krizde bağrımıza bastık taş biz;
Bitmiyecek size halkın husumeti.
Aldattınız hep milleti, hükûmeti,
Piyasayı altettiniz;
Ticarette haltettiniz!..

★

Sandınız ki yağma, talan çok sürecek;
Hayır; Millet yüzünüze tükürecek,
Bırakmayıp peşinizi bir saniye,
Her tarafta gösterecek: «Hırsız!» Diye,
Hattâ yıllar geçse de; tez
Yüz karanız silinemez!..

★

Yazık olsun, ey yağcılar; göz bağcılar;
Bir gün gelir elbet çıkar bu acılar!..
Yazık olsun, ey tüccarlar!. Soyup halkı,
Yaraşır mı Beyoğlu'nda içki, çalgı?..
Ey uncular; sabuncular;
Küçük, büyük vurguncular!..

Necdet Rüştü

55

Erkek — Bizim oğlanın nişanlısı değil mi?. Hiç selâm vermeden geçiyor.
Kadın — Ayol o bizimkini çoktan bıraktı da oduncunun oğlile nişanlandı!..

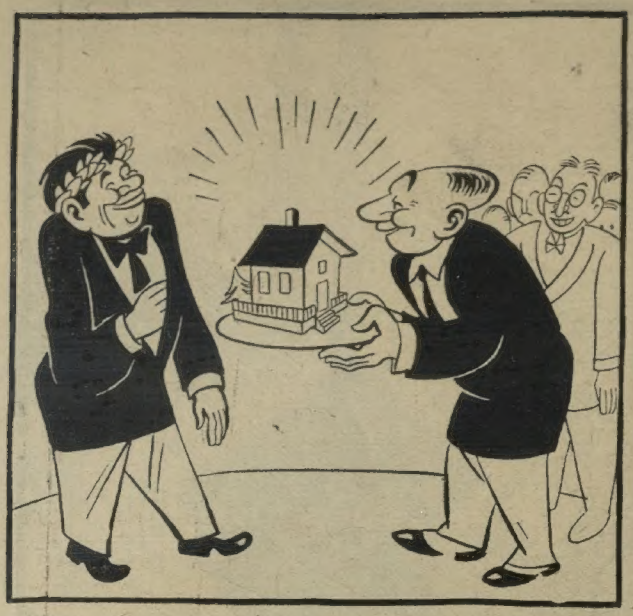

BASIN BİRLİĞİ İHTİYAR MUHARRİRLER İÇİN BİR JÜBİLE TERTİP ETTİ..

Aktörlerin jübilesi... **... ve bizim jübilemiz!..**

HİKAYE

Bir inhisar maddesi

Şeyma bir Necdetin, bir de Altayın yüzüne baktı :

— Sizi üzmiyeyim, dedi, üçümüz de buradayız, açık konuşalım. Beni sevdiğinizi söylüyorsunuz. Hanginize inanayım ? Belki ikiniz de doğru söylüyorsunuz, belki yalan... Belki biriniz daha samimisiniz... Bilmiyorum... Bugün sizi ikinizle de hem beraber, hem ayrı ayrı konuşmak için davet ettim. Evvelâ ayrı ayrı konuşalım. Necdet, evvelâ sen!

Şeyma onu elinden tuttu, küçük mavi salona götürdü.

— Yavrum, dedi, biliyorsun ki, ben şimdiye kadar bütün kaprislerini yaptırmış bir kızım. Bir dediğim iki olmadı. Evlendikten sonra da bunun devam etmesini istiyorum. Anlıyor musun ? Seni de, Altayı da severim. İkinizden de ayrılmak istemem. Buna hanginiz razı olursa onunla evlenirim. Fakat öteki de benim dostum olarak kalır.

Necdet yan gözlerinin şeytanî bakışile sordu :

— Nasıl dost ?

— Nasıl diye sorma. Şimdiden kıskançlık istemem. Dost işte. Anlamıyor musun ?

— Dosttan dosta fark var.

— Ben nasıl istersem o mânada dost !

— Hımm ! Pek ültra - modern bir teklif !

— Öyle ! Beni seviyorsan bunu kabul edersin. Çünkü kabul etmezsen beni kaybedersin, bir daha göremezsin.

— Anlıyorum. Sen âdeta iki kocalı bir kadın olmak istiyorsun.

— Buna sen ne isim verirsen ver. Ben ancak birinizle evlenip ötekinizle dost kalmağa razı olabilirim. İnhisardan nefret ediyorum. Ben vermut değilim, votka değilim, sigara değilim.

— Fakat... Elâlem ne der ?

— Yalnız bunu mu düşünüyorsun ?

— Evet...

— Elâleme karşı dikkatli olmağı vadederim.

— Yani çaktırmazsın.

— Kimsenin ruhu bile duymaz.

Necdet düşündü. Şeyma'yı güzelliğinden ziyade parası için almak istiyordu. Sahte bir tereddüt gösterdikten sonra :

— Mademki, dedi, sana kavuşmak için tek çare budur. Ne yapayım ? Kabul ederim.

Şeyma önüne bakarak :

— Pekâlâ, dedi, bir de Altaya soralım. O da kabul ederse mesele yok. Üçümüz arasında neş'eli bir şirket kurarız.

Genç kız bu sefer de Altayı çağırdı, ona da şartını anlattı :

— Necdet kabul ediyor, dedi, sen de razı olursan...

Yüzü kıpkırmızı kesilen Altay hemen ayağa kalktı :

— Böyle bir şeyi bana teklif etmek değil, düşünmek bile sana yakışmaz. Seni seviyorum; fakat hemen gidiyorum; bir daha seni hiç, hiç görmiyeceğim.

Küçük salondan büyüğüne doğru yürüdü. Orada sabırsızlıkla bekliyen Necdete selâm vermeden kapıya doğru gidiyordu. Şeyma arkasından koştu ve bağırdı :

— Altay !

Genç adam miknatıslanmış gibi durdu.

Şeyma ona yaklaştı :

— Dur ! dedi, gitme. İkinizi de tecrübe ettim. Anladım ki beni seven yalnız sensin. Necdetin başka hesapları var. Zaten bundan da şüpheleniyordum. Şimdi meydana çıktı. Ben yalnız seninim ve elimi sana veriyorum.

Altay bu eli öptü.

Şeyma Necdete döndü :

Zati Sunguru soyan hırsıza, profesörün verdiği ceza

56

HAKSIZLIK

Çetin imzalatmak için mektep karnesini annesine uzattı. Annesi2, 3 ve sıfırlarla dolu bu karneyi hiç te iyi bir yüzle karşılamadı, ve oğluna çıkıştı :

— Bunlar ne biçim not böyle Çetin. Hep 2 ile 3...

— !!...

— Hele coğrafyadan sıfır almışsın.. Ayıp değil mi sana?..

— Ne yapayım anne.. Coğrafya öğretmeni bana garez..

— A... Neden ?.

— Yokohama'nın nerede olduğunu bilmedim diye sıfır atmış !...

— A... Orasını sen nereden bileceksin ayol.. Parmak kadar çocuk gitmediği yerleri nereden bilsin..

•

HİZMETÇİ AKLI

Vakit öğleye yaklaşıyordu. Hizmetçi hâlâ çarşıdan gelecek de yemek pişirecek. Nihayet gelebildi. Hanım hiddetle çıştı :

— Nerede kaldın ! İki saattir seni bekliyoruz..

— Ne yapayım hanımefendi !. Uskumruyu seksene veriyorlar, sakın aldanma dediniz. Her yerde altmışa satılıyor, seksene buluncıya kadar akla karayı seçtim !..

— Sevgide ortaklık olmaz, dedi. Sen aramızda küçük bir kollektif şirket kurulmasına razı oldun. Çünkü yalnız kârını düşünüyordun. Sonra bu şirketi büyütmeğe de kalkacaktın: Limited, anonim şirket yapacaktın !..

Necdet kaşlarını ve omuzlarını kaldırarak :

— Ne bileyim ben... dedi, sen söyledin : « Ben vermut değilim, likör değilim, sigara değilim. inhisara gelemem » demedin mi ?

Şeyma güldü :

— Tabiî... dedi, çünkü seni tecrübe ediyordum. Vermut muyum, likör müyüm bilmem amma, herhalde dudaktan dudağa gezecek bir meyhane kadehi değilim ! **Hikâyeci**

— Pahalı amma, ne yapalım bayım tabutuna dört yüz lira veriyoruz.

— Müşterileri öldürmek için mi?.

— Maçkada oturmuyorlar mıydı?. Demek ayrılmışlar!.

— Evet.. kocası Aşkaleye gitti..

NE YAPACAKMIŞ ?..

•

İlk mektep öğretmeni Bayan Leylâ, son sırada fazla gürültü yapan Kaya'yı çağırdı. Kaya süklüm püklüm öğretmenin yanına geldi.

Çocuğun bu hali Leylâ'nın hoşuna gitti ve kabahatinden hiç bahsetmeden ona sordu :

— Söyle bakayım Kaya. Sen büyüdüğün zaman ne yapacaksın ?.

Kaya hiç istifini bozmadan cevap verdi :

— Ben de büyüdüğüm zaman bütün çocuklara büyüdükleri zaman ne yapacaklarını soracağım..

HAKARET !..

İki kadın pazarda raslaştılar. Biri acı acı dert yandı :

— Kocam yaptığım yemekler için köpeğe ver de yesin diyor !.

Öteki sureti haktan göründü :

— Bak sen !.. Ben ise senin kocanı hayvanları sever sanırdım !.

BALOMUZA HAZIRLIK

—Baş tarafı 5 inci sahifede—

HİKMET FERİDUN— Sonra davetlilerin kafasını kim tamir edecek ?

DOĞAN NADİ — Evet, baloda kafa patlatılmaz.

BALTACIOĞLU — Benim piyeslerim kafa patlatmaz.

DOĞAN NADİ — Ya ne yapar ?

BALTACIOĞLU — Sadece kafa şişirir.

TARIK US — Piyesten vazgeçelim. Arkadaşlar tulûat oynarlar.

ULUNAY — En tatlısı odur. Hele iki şişe devirdikten sonra...

REFİK HALİT — Zaten yazılarımız da tulûat...

TARIK US (Celseyi kapatarak) — Pekâlâ... İş tulûata kaldı... Bakalım : «Gün doğmadan meşimei şepten neler doğar !»

— 11 —

Beni beklemesin diyecektim

— İsterseniz İclâl Hanım istediğiniz saatte telefon etsin..

— Olur mu acaba?

— Elbette.. bu suretle, sizin bir daktilonuz olduğunu da öğrenir..

— Ya.. eh peki, öyle yapalım.. unutma amma, tam saat dörtte...

— Unutmam efendim..

Faik İclâle döndü:

— Saat dörtte Müjgân Hanıma telefon edeceksiniz.. Bey efendinin gecikmek ihtimali var...

— Peki.. ederim...

O sırada kapı vuruldu. Odacı girerek Bay Paracanın Bayan daktiloyu çağırdığını söyledi. İclâl muzaffer bir eda ile Faika bakıp gülümsiyerek çıktı.

Ahmet Paracan, İclâli karşısında görünce toy bir âşık gibi, âdeta özür dilercesine nutka başlamıştı:

— İclâl Hanım kızım.. hani bir telefon geldi de, onun için çağırttım. Birazdan bizim ortak birkaç tüccarla beraber gelecek.. bazı kararları yazmak icap eder diye.. olur a.. tabiî iş hayatı bu.. efendim-..

— Tabiî Beyefendi..

— Eh.. hani ya defterin kalemin?...

— Makinede yazmıyacak mıyım?..

— Canım, bırak şu makineyi, o kadar alafranga olmağa lüzum mı var ki... Sen sonradan yazdıklarını bir yol makinede temize çekersin...

— Hay hay Beyefendi.. siz mi dikte ettireceksiniz?.

— Lebbeyk?.

— Yani yazacağım şeyleri siz mi söyliyeceksiniz diyorum!.

— Ha.. evet, tabiî.. bakalım gayrı..

Sustular. İclâl, baktı ki Paracanın yer göstermeğe niyeti yok, tereddütsüzce kendini bir koltuğa fırlattı. Bu hareketle, zaten kısa olan etekleri bazı mahrem kalması icap eden kısımları açıkta bıraktığından, Paracan evvelâ kızardı. Sonra, âdeta korkarak ve telâşla başını pencereden tarafa çevirerek sokağa baktı: bir taksi, sendeliye sendeliye ilerlemeğe çalışıyordu. Ahmet

— Hah, arkadaşlar olmalı!.

Diye başını çevirince, daktilosunun âdeta koltuğa uzanmış, yatmış bir vaziyette, şeytan gibi kendisini süzdüğünü gördü. Bir kat daha telâşlanarak:

— Şey, diye kekeledi, İclâl Hanım, yani, geliyorlar...

— İyi ya işte, bekliyordunuz zaten..

— Evet amma... Ya sen ne olacaksın?.

— Ben mi?. İçtimada bulunmıyacak mıyım?.

Ahmet, maksadını anlatamamanın azabı içinde kıvranarak; devam etti:

— Tabiî bulunacaksın amma, kâğıt falan al diyeceğim..

— Peki, verin...

Kadının hiç istifini bozmadığını gören Paracan, biraz canı sıkılmakla beraber, ister istemez bir blok-not ve kalem alıp daktilosunun yanına gitti. Kadın, gözlerini süzmüş, sabit ve dalgın bakışlarını Paracanın asık suratına dikmişti. Ne çeşit bir belâya çattığını bir türlü anlıyamıyan müteahhit, defteri koltuğun kenarına bırakırken kapı vurulmadan açıldı ve içeri dalan odacı, aynı hızla dışarı fırladı. Bu da zaten dolmuş olan tüccarı taşırmağa kâfi geldi. Hiddetini almak için odacıya, kapalı kapının arkasından:

— Ulan terbiyesiz ayı!. Sana kaç kere kapıyı vurmadan girmek medeniyetsizliğin, nezaketsizliğin daniskasıdır demedim mi?. Ne demeğe rastgele ahıra girer gibi odaya giriyorsun?. Bir daha gir de göreyim seni... Alimallah tepelerim...

Diye haykırmağa başladı. Fakat, sanki o başkasına söylüyormuş gibi kapı tekrar açıldı. Paracan yine berbat bir kelime ile geri döndü; fakat bu defa iki yabancı ile ortağı Moizi karşısında görünce zoraki bir gülümseme ile dudakları gerildi. Lüzumundan fazla bir nezaketle:

— O.. buyurun, bekliyordum zati sizi..

Diyerek misafirlerine yer gösterdi. Gelenler ve bilhassa Moiz, bir koltuktan doğrulmağa çalışan, az çok perişan kıyafetli, sarı saçlı, alev dudaklı, yorgun bakışlı kadını hayretle süzdüler.

Ahmet Paracan, bir an için unutuverdiği İclâle bakarak:

— Yeni kâtibim!.

Dedi. Misafirler oturdular. Hepsi iş adamıydı. Kısa bir hoş beşten sonra konuşma hararetlendi. Nal çivisi bahis mevzuu oluyordu. Paracan diretti:

— Kendimi nallıyacak değilim ya.. kilosuna üç kuruştan fazla veremem...

Yolculuk Marşı

Not : Aşkale yolcularının «yanık nevâ» makamiyle ve tiz perdeden okudukları marşın güftesi telepati yolile elde edilmiştir :

Zannetmeyiniz bizleri Veyselkaranîyiz!
Düştükse dahî yollara, aslen medeniyiz..
Pek cimri olur gönlümüz, ammâ ki ganîyiz.

Vurduksa da vaktiyle ehâliyi tezelden,
Yandık yine varlık denilen taze güzelden!.

★

Hiç kimseye rahmeylemeyiz, taş gibiyiz, taş!
Yoktur bize kat'iyyen ahibbâ, ana, kardaş..
Ankadır, evet, bizce lûgatlerde vatandaş:

Yardım ve hamiyyet sözü düşmezse de dilden
Yandık yine varlık denilen taze güzelden!.

★

Uğrunda onun, halkı, çuvallarla donattık,
Uğrunda onun, bankaya milyonları attık;
Kanuna dahî karşı gelip hayli dayattık;

Ses verdi fakat bizlere kanun acı telden,
Yandık yine varlık denilen taze güzelden!.

★

Hiç bilmezidik Aşkale'nin ismini evvel,
Aş ermedeyiz, gayrı, peşimanlığa bel bel..
Kop dağları haykırmada: «Yüksel!» diye, «Yüksel!»

Yükselmeliyiz afva kadar şimdi tünelden;
Yandık yine varlık denilen taze güzelden!.

(Vakit) ten **DELİ DERVİŞ**

— Ne diyorsunuz Ahmet Bey.. otuz yedi kuruşa alıcısı var bunun...

Moiz, daha pratikti, fiyattan ziyade tediye tarzı üzerinde ısrar ediyordu:

— Kaça alırsanız alın.. faturayı bize yirmi yedi üzerinden göndersinler..

— Faturayı yirmi yedi üzerinden nasıl gönderirler?.. Bu takdirde daha fazla fiyatla müşteri olduğunu anlamazlar mı bunlar?..

— Anlasınlar, ne çıkar..

— Ne çıkar olur mu?. Herif fiyatı yükseltir...

— O halde?.

Moiz güldü:

— Durun canım.. kolayı var. Çivici faturayı üç kuruştan Paracan namına yöndersin.. ben beş kuruştan alıcısıyım.. sen da benden otuza alırsın.. nakliye, hammaliye, ardiye bindirir on beşten yine Paracana satarsın.. ben tekrar yirmiye alır, yirmi bire sana satarım. Paracan da yirmi yediden sizden alır, piyasaya otuz yediye sürer...

— Yaşa be Salamon!..

— Çok doğru söylüyorsun..

Adımın Hüsnü olduğu lâf arasında anlaşılan meçhul misafirlerden biri söze karıştı:

— Ahmet Bey bu işte ne vuruyor?..

Moiz cevap verdi:

— Yüz elli bin..

— İki bini benim..

— Bin de bana...

Ahmet Paracan:

— Hay hay.. emirleriniz başım üstüne.. bir gece de ziyafet benden!.

Dedi.

— Başka konuşulacak ne var?.

— Bugün yedi vagon pamuk küsbesi geliyor..

— Onları hemen devrediyoruz ya..

— Evet amma.. bana kalırsa yirmi dört saat bekletelim..

— Neye?.

— Günde bin ton küsbe sarfiyatı var.. bin ton fazla ihtiyaç hasıl olacak, geri kalan vagonları yirmi dört saat evvel getirtebiliriz..

— Canım bunlar doğru.. amma, kârımız ne bu işte..

— Hattâ zarar bile var.. yedi vagonun yirmi dört saatlik ardiyesi...

— İyi ya.. amortismandan ödeneceği için sigortasile falan üç mislini perakendeye zam edebiliriz..

Moizin gözleri yine parladı:

— Öbür vagonların yirmi dört saat evvel gelmesile bunların yirmi dört saat beklemesi kırk iki bin lira kadar getirecek..

— Ne yaparsın, Allah bereket versin der gideriz...

Ahmet Paracan İclâle döndü:

— Yaz bakalım kızım..

Dedi. Moiz karıştı:

— Dur ustacığım, ben söyliyeyim.. Adana-Çivici Köroğlu, fatura üçten.

İclâl bekliyordu:

— Sonra?..

— Sonrası bu kadar, telgraftır.

— Peki.

Yazdı. Moiz devam etti:

— Adana- Pamuk tüccarı Avni İmansız. Vagonları yükletin.

Bu da tel.

— Peki.

Misafirler hep birden kalktılar. Hararetli el sıkışmalarından sonra, çıkıp gittiler. Biraz sonra, sokaktaki motörün horultusu işitildi. Ahmet Paracan, İclâle başka bir mektup yazdırmağa başladı:

—« İki gözüm Ziyacığım..

Mektubunuzu aldım. Evvelâ mahsus selâm ile iki gözlerinden bus ederim. Gönderdiğin astragan fevkalâde makbule geçti doğrusu. Eski hovarda olduğun nasıl da bellidir kâfir».

Kadın, burada gülüşünü zaptedemedi. Ahmet Paracan mahcup bir tebessümle başını önüne eğerek devam etti:

— Bunlar bekârca şeyler, amma, aralıkta çıkıversin dedim. Merak etme, ticaret işleridir bunlar da. Gerçi hususî işlerim sayılır amma, senin de gönlünü hoş ederiz gayrı. Hele bir yol yazıver bakalım. Ne dedikti?.

— «Eski hovarda olduğun nasıl da bellidir kâfir».

— Ha.. evet.. «Öbür meseleye gelince burada onun epeyi müşterisi var. Hattâ çok pahalıya da alıyorlar. Fakat bazan fatura istiyecekleri tutuyor. O zaman sıkışık vaziyette kalıyoruz. Rica [redacted] turaları biraz yüksek gönder sana da münasip bir komisyon ayırırız.»..

— Neye yazmıyorsun ya?..

— Vallahi, Beyefendi, benim bu işlere pek aklım ermez amma, böyle yazmasanız iyi olur..

— O da ne demek?..

— Belki ele geçer, gören olur, kaybolur.. cezası ağırdır..

— Doğru diyorsun kızım amma, nasıl anlatmalıyım ya?.

— Her halde bu şekilde yazmak sizin için büyük bir tehlikedir. Yine en aşağı beş on bin liralık bir iş hakkında olsa gerek bu mektup.

— Ne beş on bini kızım.. Çık çık bakalım daha...

— Gördünüz mü ya.. nekadar büyük bir tehlike içindesiniz?..

Ahmet Paracan, düşünceye dalmıştı. İclâl, şeytan şeytan gülümsiyerek söyledi:

— Ben belki sizi bu tehlikeden kurtaracak bir çare bulurum amma..

— Peki.. anladım.. sen beni okadar irfaniyetsiz mi sandın?

— Yok estağfirullah..

— Peki.. sana da bir tek taşlı alıverirım..

— O halde siz diğer yazdıracaklarınızı söyleyin, ben buna bir çare bulurum...

— Başka ne olacak ki?. Selâm selâm...

— Peki... Yazarım...

İclâl, çıkmağa davrandı. Ahmet Paracan, biraz da teklifsiz ve hattâ kendinin de şaştığı bir cesaretle, onu kolundan yakalayıp geri çekti. Kadın, hemen kendini bırakıvermişti. İhtiyar tüccar, kat'î bir sesle:

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER ALBÜMÜ

Kıymettar ressam Salih'in bu nefis albümü çıktı...

Fiatı 135 kuruştur.

Şaka Mecmuasına bir sene müddetle abone olanlara bu nefis albümden bir adet hediye olarak gönderilmektedir. Şimidye kadar abone olan yüzlerce okuyucumuzun hediyeleri adreslerine gönderilmiştir.

Bir senelik abone tutarı olan 5 lira Şaka İdarehanesine gönderilmelidir.

Tarihten Çizgiler

İYİ SÜRGÜLENMEMİŞ KAPININ BİRDENBİRE AÇILMASİLE HANIMLARI GÖZETLİYEN KÜÇÜK BEYLERİN ODANIN ORTASINA YUVARLANDIKLARININ RESMİDİR...

Ut çalan — Eyvahlar olsun.. başımıza gelenlere bakın.. çalgı sesini duydular da hafiyeler evimizi bastılar..

Ev sahibi — Zilleri okadar vurmayın diye söyledimdi. Gördünüz mü şimdi olanları.. aman bayılacağım biraz Melisa ruhu verin!..

Zilli hanım — Korkmayın hanımlar, korkmayın.. bizimkilerin marifeti.. kapının arkasından bizi gözetlemek isterlerken yüreğimizi ağzımıza getirdiler..

HOŞ FIKRALAR

İZAHAT

Doktor Necmi ile Kadıköy vapurunun lüks kamarasında oturuyorduk. Biraz sonra içeriye Rıfkı girdi. Bizi görünce şiddetle başını çevirerek geri döndü. Ben Rıfkının bu haline şaşaladım :

— Hayrola doktor, dedim.. Rıfkı ile aranızdan kara kedi mi geçti..

Doktor Necminin dudaklarında alayla karışık bir gülümseme belirdi :

— Evet öyle olacak, dedi.. Rıfkının kaynanasını tedavi ediyordum da...

— Sakın ölmüş olmasın ?.

— Hayır canım ne münasebet... Bilâkis biçareyi mutlak bir ölümden kurtardım da ondan...

•

MANTIK !..

Lokantadaydılar. Kadın sordu :

— Ne diye hiç kabahati yokken garsonu haşladın, üstelik mis gibi yemeği de geri çevirdin..

Yasef güldü :

— Ayda be.. Sen ne anlarsın.. Garsondan memnun kalmazsam bahşiş de vermem !

•

İRAT.

İki genç kadın buluştular :

— Maşallah kürkün yeni mi ?.

— Evet, kocamı hizmetçile yakaladım da aldırdım..

— Hizmetçiyi kovdun mu ?.

— Ne münasebet ?. Bahara nasıl olsa bir de kostüm lâzım olacak !..

Umum Neşriyat Müdürü : Emin Uzman.

Basıldığı yer : Ahmet Sait Matbaası